

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatus
Tres spirituales**

Arias, Francisco

Coloniæ Agrippinæ, 1603

Cap. 5. Quibus rebus impediri solet studium mortificationis, ac primò
quidem doctrina quorundam parum salutari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59574](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59574)

IN MORTIF. SERVAND. 187

ire velint, alijsque autores sint, ne sub-
cant. ac quod peius est, ut animad-
uertit S. VINCENTIUS, fraude callidis-
simi dæmonis cōpertrahuntur, ut to-
tos se dedant inquirendis corporis. o-
modis in cibo, potu, somno, otio, a-
lijsq; carnis voluptatibus, ac proinde
nec longè absint à grauibus peccatis,
in quæ tales sæpè turpiter relabuntur.
Hæc vero, omnia mala auerti possunt
seruata discretionis regula, secundum
documenta & exempla Sanctorum.

*De vita
sp. r. c. 30.*

CAPVT. V.

*Quibus rebus impedi soleat exerci-
tium mortificationis ac primò quor-
dam doctrinâ quorun-
dam.*

NON SATIS est, explorata nobis ef-
ficacia media, quibus exitemur ad
mortificationis exercitiū, ac discretio-
nem, qua illud tēperemus, verū etiā opu-
m est notas nobis esse tērationes, quib⁹
humani generis hostis, illud impugna-
re cōsuevit. E quib⁹ vna est, doctrina
quorū dā autoritate & eruditionis fama
p̄statiū virorū, qui, ut exercitati nō sūt
mortificationis ludo, nec experti sūt
nobis

nobilissimos eius fructus, etsi discreti-
 cā rō improbent, quod salua fide nō
 possunt, tamen dicta quēdam genera-
 lia vsurpant, quæ malè intellecta non
 parum multos à mortificationis stu-
 dio deterrent, vt dum dicunt, Christia-
 no homini ad salutem sufficere, si di-
 uinis præceptis obsequatur. Possit quē-
 vis hominem indulgere corpori re-
 creationes & alia commoda, quando-
 quidem licita sint, & legi diuinæ non
 repugnent. Mortificationes, aliasque
 pænitentias externas, esse quidem vo-
 nas, sed non necessarias, exceptis ieru-
 nisijs Ecclesiæ, & pænitentijs à sacerdo-
 te in confessione iniunctis: Deum præ-
 cipuè à nobis exigere cor nostrum, &
 virtutes animi. His, similibusque iudi-
 catis, quibus sana potest subiecta esse
 sententia, imperitis periuadēt, parum
 prodesse externas istas pænitentias &
 mortificationes; quæ conclusio vera
 non est, nec sana, sed falsa & pernicio-
 sa. Et quamuis ad intelligendam veri-
 tatem, fraudēque illam auertendam
 satis esse possit, quæ in prima parte
 dicta sunt de mortificationis fructi-
 bus.

IN MORTIF. SERVAND. 184

bus, tamen æquum est, vt pro quiete & solatio aliquorum respondeamus ad obiecta, & declarem, quomodo intelligenda sint illa dicta, vt de vero ac legitimo eorum sensu constet.

Quod enim ad primum attinet, factor ad salutem fidei sufficere diuino præceptorum, Ecclesie, & Superiorum observationem; verum addo, ad præstanda præcepta post naturæ nostræ corruptalem ex peccato secutam, opus esse præsidio mortificationis. Nam cum in homine remanserit non parua ad malum procliuitas, caroque capitalem inimicitiam gerat cum spiritu, non certe potest communibus suis præsidis omnes tentationes cum præceptis diuis pugnantibus excutere, nisi auxilium aliquod petat à mortificationis exercitio, tum ad perturbationes animi carnemque domandam, tum ad obtinendam perseverandi gratiam. itaque licet mortificationes vltiò susceptæ necessariæ non sint ad salutem, sicut præcepta, tamen necessariæ sunt ceu media conuenientia & salutaria ad custodiendum præcepta, in eorumque obseruantia per-

Ge sistent.

sistendum. Ad alterum dictum respondemus, recreationes licitas posse sine nota culpæ usurpari, cum bono fine & scopo suscipiuntur, vel eorum necessitas aut utilitas ad fructū aliquē animi, & nō tantū ad meram voluptatem aucupandam, vt latè superius dictum est, dirigitur. Cum quo conuenit, quod crebriò dictum est, in mortificationibus externis non consistere perfectionem, & sanctitatem, sed eas esse instrumēta & media quibus obtinetur vera sanctitas & perfectio.

Licet alterū sine altero esse non possit. Sicut enim Deus in arborū fructibus, quas condidit, licet solam medullā voluerit seruire sustentationi hominis, tamē medullā cōtextit cortice, propterea quod sine illa nec gigni nec cōseruari medulla possit: sic ad spiritalē hominis vitā sustentandā Deus omnes cōdidit virtutes, in quibus perfectionis medulla cōsistit, & tamē voluit illas tū gigni, tū cōseruari per exercitiū duræ mortificationis, tāquā per corticē.

His ergo armis debemus profigere dictas tērationes: & certo nobis persuadere, omnē doctrinā qua animus de-

IN MORTIF. SERVAND. 586

multus incipit in desiderio mortifica-
tionis lægnescere, & carnis blandimē-
tis delijsq; oblectari, debere esse su-
perbia. quia non est Christi sanctorūq;
spiritui cōsentanea, vt S. BERNARDVS
præclare obseruauit. Nasciturus, in-
quit, Dei filius, cuius in arbitrio erat,
quacūq; uellet eligere tempus, elegit
quod molestius est, præsertim paruulo, et
pauperis matris filio quæ uix pannos ha-
beret ad inuoluendum, præsepe ad reclu-
endam. Non est tale iudicium mundi,
aut iste fallitur, aut mundus errat. Sed
nimiam falli impossibile est sapientiæ.
Quid enim Christus, utiq; qui non fal-
litur, elegit quod carni molestius est? Id
ergo meli⁹, id utili⁹, id p⁹ eligēdū. Et
quisquis aliud doceat vel suadeat, ab
eo tanquam à seductore cauendū. Hæc
Bernardus. Et Cyprianus martyr, dū
hortatur fideles, ad exercitationem pe-
nitentiæ, mortificationūq; exter-
narum, vt ieiunij, ciliciorum, humicu-
ationis, suadet, vt omni stud. o fugiā-
tur, qui huic doctrinæ resistūt, eo quod
pernitiosior eorū sit conatus, quā ty-
ranorū persecutio. Atq; hæc monita
didicere hætenus sãcti, eo quod expe-
riantur. C. 2. uicaria.

Serm. 3. in
natal.

Serm.
laxiss.

587 DE DISCRETIONE

rientia didicissent, non solū fidelū se-
luti obesse, qui praua sua doctrina de-
clarabāt se apertos Ecclesie inimicos,
sed etiam quosdā Ecclesie filios, qui
vt minus amantes erant viue crucis
Christi, qualis in mortificatione quo-
tidiana cernitur, suis dictis alios à san-
ctissimo instituto mortificandi se, oc-
cultè retrahebant.

CAPVT. VI.

*De alio mortificationis impedimen-
to, nempe nimia cura sanitatis
conseruanda.*

INTER discretionis regulas vna
fuit, ne mortificationes vllæ fiat
cum sanitatis, viriumque natura-
lium notabili detrimento: verū quia
contingit nonnullos ab infesto huma-
næ salutis hoste, proprioque amore &
tepiditate deceptos, ex immoderata
valetudinis conseruandæ cura, cum in-
genti animæ suæ iactura mortificatio-
nis exercitium negligere. operæ pro-
tium duxi, hic aliquas regulas doctri-
næ sanctorū conformes, pro cauendo